

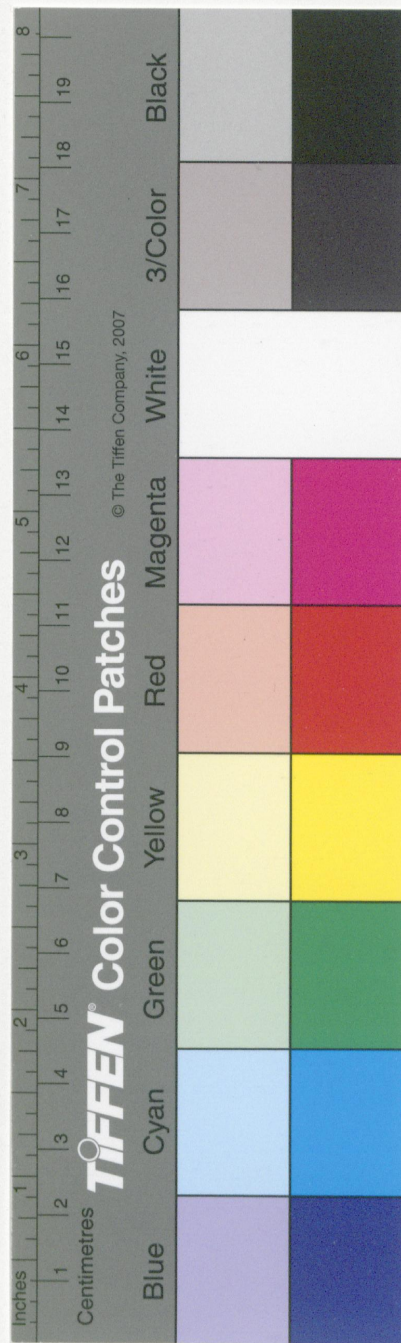
8. P. blomsterbladd kulle satte Hjelms.

(Themas: Skalds)

28

1. P. blomsterbladd kulle satte Hjelms och kved om forntida
och liljornas stjälkar och roornas blad sig bygande
bragder en gång;
djupt vid hans sång. Och fåglarna sutto så tysta
på träden; och gyllerne sutto på jungande säden de
nickande bi-fall; och vårvindens fläkt mitt truchte hans korn, hans
kryddade dräkt.

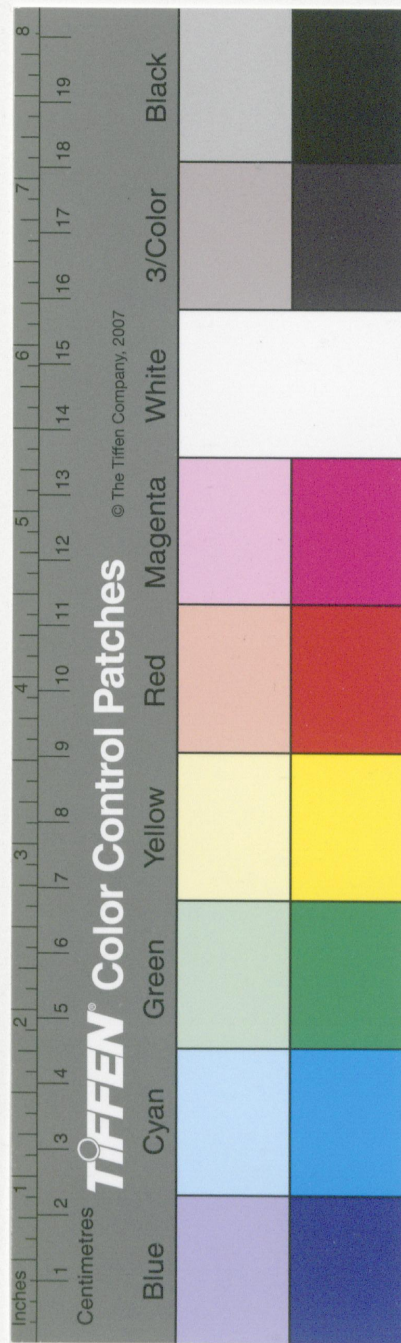
2. Och hela naturen förnyad och skön
och mild i dess festliga skrud,
med nyflätad blomsterans och värmantel
nu byr en långtande brud.
Och glädjen och äran och kärlekens minne
de kollo sitt fjärrglas för junglingens sinne,
och hoppet med vingarna gullflätad glans
lyftt bjöd honom rymdets oavvecklade krans.

3. I malhades Hilda, och dörrarna försvann
 för ynglingens hjusande syn;
 han såg endast henne, såg rodnad, som brunn
 lik purpur på snövit hya.
 Han kyssade en tår på dess strålande öga,
 han tänkte på världen och togerna föga!
 Lyksalig var sjöken i den tillbräddas form
 och glömda bort ära och rykte och namn.

4. Du älskar mig, Hilda, och jorden mig bar
 bland vror på daggarlons stig.
 Du älskar mig, Hilda, och tälksten är
 ej mera en framling för mig,
 ty lednadens tomhet och saknadens smärta,
 de finna ej vågarna mer till mitt hjärta,
 ty nu är naturen, o flicka, ~~för~~ med dig
 en bara död trädgård, ett Eden för mig.

5. Men vörker du mig, i då clocken minnet tol,
 då brister an ängest mitt bröst,
 då finnes på jorden från pol och till pol
 ej någon, som skänker mig tröst.
 Så vör mig nu, Hilda, vid himlen, som kör dig,
 att aldrig mig glömma, vart ädelt här för mig,
 att vara mig någon i liv och i död,

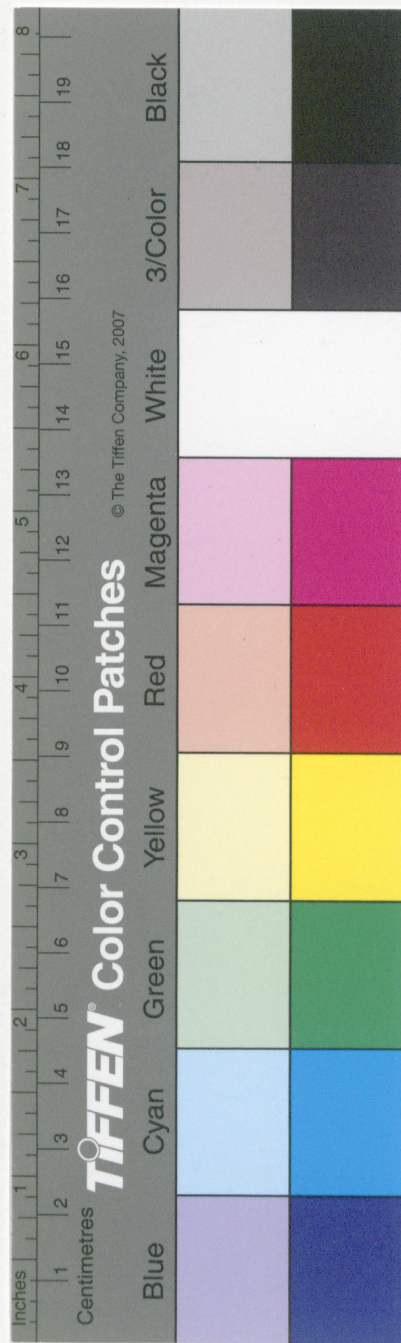

29
att älska din Hjalmar i lust och i nöd. 30

6. "Min Hjalmar", så d' Hilda med Gens melodier
och källslöt hans mun med en kyss,
"hur ofta jag sagt, dig jag trogen skall bli,
det senare jag tror dig ju nyss;
dock när jag ännu vid den himmels, som
att aldrig dig glömma, varst ädelt en för dig,
och blott för min Hjalmar jag kläs mig till brud,
och tröskan jag eden, så skaffe mig Gud!"

7. Och junken var solen, och fulla änen lög
så milt mot vårt älskande par.
Kring kullen sin dimsföjs aftonen drog,
och ändå så tulla de kvar.
Dock måste till olika byddor de vandra,
men turos en hägt att bli trogna varandra,
och Hilda hon lovade vänta sin vän
vid västra dags skynning på kullen igen.

8. Så levde den lycklige Hjalmar en tid,
och tornaren flydde sin bost.
Med tornaren flydde den gyllene frid
till dalens förvissnade ros,
ty nu utbrast krigets förödande låga,

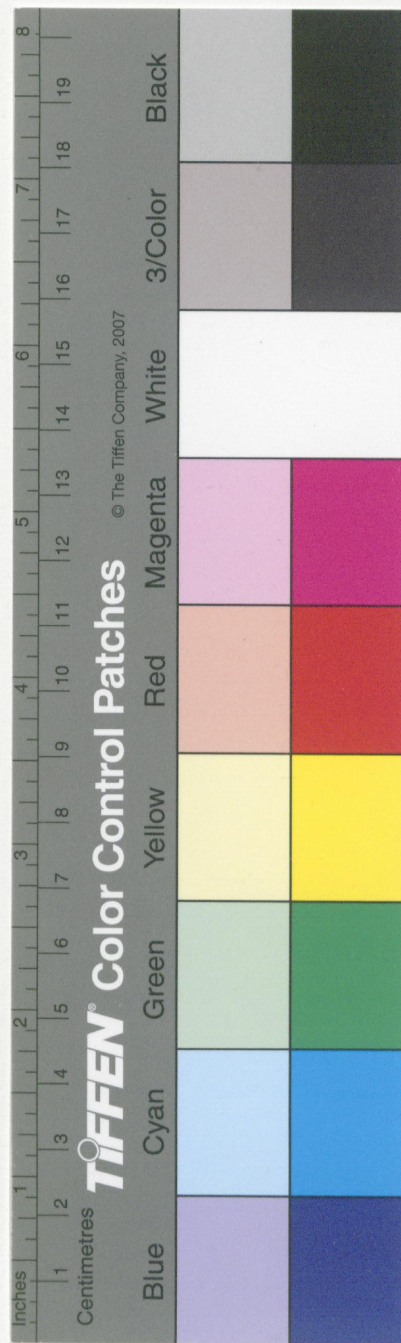

från stöjande mör mörte Hjalmar nu tåga
i härad - och Hulda i kärlekens glöd
hon var hon var bokat i liv och i död.

9. Ett år var han borta, och fridens oliv
nu väckte i riket på nytt;
slut var nu det grymma, det blodiga kin,
och sorgens i glädje förbytt.
Med at och med prukter sågs jorden sig mycka
då skyndade Hjalmar sig hem för att trycka
sin längtande brud till sitt trofasta bröst,
att byta dess saknad i tållet och tröst.

10. Helt nära hans hem boden äldre Sven,
en greve, och tryckte hans hand:
"Välkommen bejätade gästling igen
från skidern i prännande land."
"Tack Sven," sade Hjalmar, "men hur mår min
flicka,
jag ilar till henne, och mest skall hon blicka
med himmelskt förjusende ögon på mig.
Du hindrar mig, Sven, jag begriper ej dig."

11. Men Sven tog i betsk och nyckte hans käft
tillbaka, den ystra, ett steg.

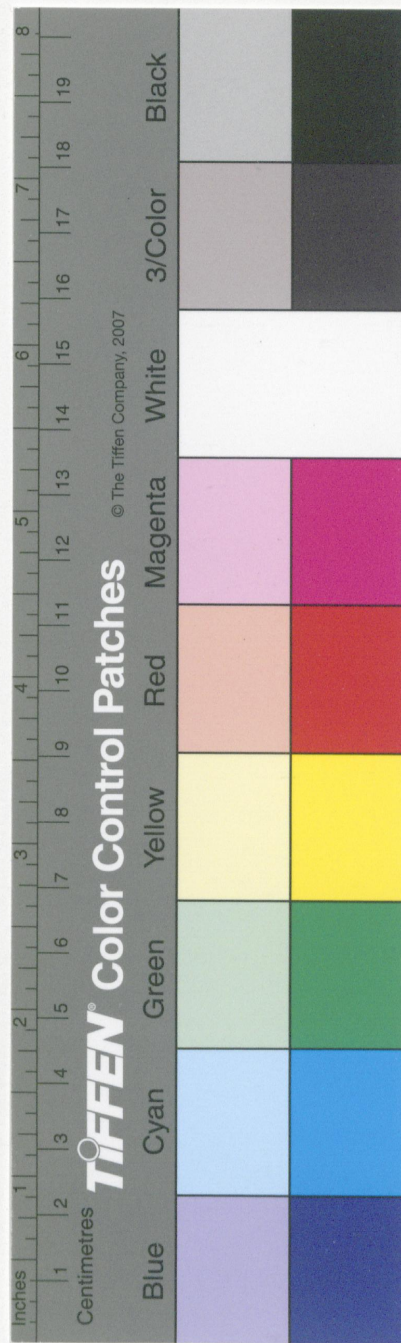
31
"Jag fruktar du blir ingen välkommen gäst." 32
Här stannade Hjälmar och teg.

"Benämna dig, yngling, medmod till ett kors
en tidning, som hela din glädje skall störa;
vet du, att skon Hulda, förskräckligt bud,
i dag är den stolte Sebastians brud."

12. O himmel, o avgrund!" röt Hjälmar och slog
förvitblad stålhandskarns kop.
Men endast du väntar, jag träffar dig nog!"
"Och dö för den ildriges rop,
i sporrskridh kan red till den tolösas bydda,
där fönstren äro med blomkransar prydda
och kakelgängen ljuda gästernas räng,
och karpors och vågares klång på en gång."

13. Här inhäddde Hjälmar i krigarens skud,
och karporna tystna med hast.
Förgrumad han går till den tolösas brud
och gräber i brudkransen fast.
Han sliter den vitt ur de mörkbruna håren.
Så blek, så som låge hon redan på håren,
satt Hulda med dödssträck i bävande barm
för dödade Elkhorns bämnande arm.

14. Men brudgummen höjde mot Hjälmar sitt vord,

32
men Hjalmar kan svärge och sitta,
då ropar han: Hållig, att du är en värd,
mitt värdbitar bättre än ditt!
Som lejon de kämpade emot varandra;
en sked för livet, en känd sked den andra.
Som eld lyfte ägnens griskande bax,
men segern en oviss och oavgjord var.

15. Så stötte ung Hjalmar sin klinga med makt
i ~~kata~~ motståndarns bröst.
Men denne åt honom ren döglösant bragt;
och blek och med vordande röst
njök ynglingen ned vid förvårens sida,
som icke uphörde att gråta och kvida,
då hon på den döende älsklingen såg;
så sken som en avhuggen järnek han låg.

16. "O, ve mig, o ve mig, min Hjalmar jag tvek!
hon ropar och händerna vred.
Att hära är lätt, men det är ingen lek
att bryta så fast sin ed.
Och tanvetskal lågade sig kring dess hjärta,
och inom tre dagar hon dog utan snärta.
Vid tidanar Hjalmar hon jordades dö,
att brudpar: döden de blevo ändå.

